

луют в неговия херметичен, йерархично устроен свят. Именно в този смисъл, що се отнася до преобърнатата семантика на символиката *дреха*, най-ярко, почти манифестно по звучене е стихотворението „Проклятие“. Като знак на защитеност и на извисяване над *плътското*, тленното, емпиричното, облеклото в тази творба атрибуира лирическият Аз: „доспехите на воин“; „на моя девствен (разр. м. Б. Д.) блян облечена в порфирата“. Забележително е, че мотивът за неколкостепенната *от-граденост*, за виргинално уединение от света тук е свързан не с лирическата героиня, а с лирическият герой: той именно се оставя да бъде похитен, опустошен, победен от всевластната *жадна плът*. Но ведно с тоталната *от-граденост* на лирическият герой (воин и поет), героинята също е иницирана: тя е двойно оброчена от ограниченията на девствената интериорност, прекосила е *границите* на поне две обетовани пространства, без обаче да е способна да проумее и цени тяхната сакралност. „Кикотенето безумно“ („маскирана вакханка с волен смях“), „разметнатите с яд коси“ („Да разлива поток от злато...“), „разкъсаните одежди“ („хитра голота на свежо рамо“) е оная почти безупречен ред прояви на сатанинската неусмиримост, на вакхическата изстъпленост, въобще оная поредица детерминиращи знаци на нагона, успял категорично да подмени плана на съдържание на *душата-храм* с *душа-вертеп*.

От-булването (лишаването от *воала* – „Шепот насаме“ II) и демаскирането на лирическият Аз („Маска“) са два мотива у Яворов с идентични, покриващи се семантики, които отново можем да възприемем като два раз-*пол*-овени жеста, например:

смъртта
на блянът от воала
смело е лишена.

свалих аз маската му и пред мен
въздъхна нощ, и вече се не съмна...

(„Маска“)

(„Шепот насаме“ II)